

Arrest

nr. 177 585 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 9 november 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 oktober 2011 ongegrond bevonden. Op 4 november 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 25 november 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 19 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 25 mei 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 12 november 2012 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 december 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 16 december 2014 leggen de verzoeker en M. L., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geetbets een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 16 juni 2015 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 19 februari 2016 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

1.8. Met een eerste schrijven van 10 juni 2016 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 10 juni 2016 wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. De verzoeker neemt hiervan kennis op 21 juni 2016.

De verzoeker legt de volgende documenten voor: loonbrieven A.; loonbrieven nv O.T., document 'bereken je opzegperiode', attest van werkloosheidsinkomen van 23 juni 2016, loonbrieven D. bvba, arbeidsovereenkomst D. bvba, certificaten Nederlands, attest van inburgering en getuigschrift ziekenfonds.

Op 25 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag gezinshereniging in functie van M. L. (...), ((...)) van Belgische nationaliteit), waarmee betrokkene op 16.12.2014 een wettelijke samenwoning afsloot. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn partner sinds 08.12.2015. Het verslag van samenwoning d.d. 04.07.2016 bevestigde dat het koppel uit elkaar is. Ook werd de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet op 19.02.2016. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 21.03.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Attest van inburgering op naam van betrokkene m.b.t. de maatschappelijke oriëntatie en het basisniveau Nederlands, d.d. 27.01.2011.
- Brief 'uw attest van inburgering', ongedateerd, niet op naam.
- Deelcertificaten van de module Nederlands tweede taal op naam van betrokkene: Breakthrough A d.d. 21.10.2009, Breakthrough B d.d. 06.01.2010, Waystage A d.d. 17.05.2010, Waystage B d.d. 19.05.2010.
- Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal d.d. 19.05.2010.
- Loonbrieven Accent op naam van betrokkene voor de maanden 02-05/2015.
- Loonbrieven NV O. T. (...) op naam van betrokkene voor de maanden 06-07/2015.
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders d.d. 17.12.2015 tussen D. (...) BVBA en betrokkene, start op 18.12.2015. Alsook een bijlage arbeidsovereenkomst voor arbeiders d.d. 17.12.2015.
- Loonbrieven D. (...) BVBA op naam van betrokkene voor de maanden: 11/2015-05/2016.
- 6 attesten van werkloosheidsinkomen via ABW, d.d. 23.06.2016.
- Document 'bereken je opzegperiode' d.d. 09.05.2016.
- Getuigschrift socialistische mutualiteit d.d. 23.06.2016 op naam van betrokkene.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 16.12.2014, en overeenkomstig het rijksregister woonden betrokkenen op hetzelfde adres sedert 02.12.2014. Toen het koppel dus op 08.12.2015 op verschillende adressen ging wonen, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke vestiging. Nergens uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkenen voor 02.12.2014 op hetzelfde adres woonden. Van kinderen is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is.

Verder dient ook overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Dit stelt dus een terugkeer naar het land van oorsprong niet in de weg. Bijkomend blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in december 2012 vrijwillig teruggekeerd is naar zijn land van herkomst na enkele aanvragen tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 in de periode 2009-2012. Aangezien betrokkene jarenlang gewoond heeft in zijn land van herkomst en vrij recent teruggekeerd is en daar een tijd lang verbleven heeft kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. De aanvragen in het kader van artikel 9ter zoals hierboven reeds aangehaald werden immers onontvankelijk verklaard. Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene een arbeidsovereenkomst voor, loonbrieven en attesten van (tijdelijke) werkloosheidsuitkeringen. Echter, een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Verder kunnen we stellen dat hieruit blijkt dat betrokkene werkwilbig is. Deze wil en de reeds opgedane werkervaring kan betrokkene aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te kunnen gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is hindert zijn leeftijd ook niet zijn terugkeer naar het land van oorsprong. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene enkele documenten voor met betrekking tot een cursus inburgering en Nederlandse taal. Aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in

België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Aanvullend legt betrokkene een getuigschrift van de mutualiteit voor. Ook dit toont niet afdoende aan dat betrokkene geïntegreerd is. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 14, § 1, van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van het beginsel "audi et alteram partem", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het beginsel van recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht in 2015.

Het spreekt namelijk voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf van de vreemdeling die door de wet ertoe gerechtigd is zich te vervoegen met zijn familielid, en die vaak al duurzaam is geïntegreerd en een sociaal leven heeft opgebouwd in België. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Ook in geval van fraude dient de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 40 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM¹. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord².

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen³.

De Richtlijn 2004/38/EG preciseert zelf niet of, en onder welke voorwaarden, onderdanen van derde landen het recht hebben om gehoord te worden alvorens er een beslissing wordt genomen die een einde stelt aan hun verblijfsrecht.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten⁴.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit⁵.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken⁶.

Aan verzoeker werd weliswaar de mogelijkheid gegeven om documenten over te maken, maar hij werd nooit persoonlijk ondervraagd teneinde zijn concrete situatie te kunnen inschatten.

De bestreden beslissing is dan ook genomen in miskennis van de hoorplicht.

Op grond van het artikel 39/79, 7° van de Vreemdelingenwet heeft onderhavig beroep schorsende werking."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 8 en 13 EVRM, van artikel 14§1 van het BUPO verdrag, van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van het beginsel 'audi et alteram partem', van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid.

Hij betoogt dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht rekening gehouden moet worden met de individuele belangen en de specifieke situatie. Hij meent dat hij voorafgaandelijk aan de beslissing gehoord diende te worden. Hij stelt dat hij weliswaar verzocht werd om documenten over te maken, doch dat hij nooit persoonlijk ondervraagd werd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 16 juni 2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart ten gevolge van de door hem aangegane wettelijke samenwoning met mevr. M. L. (...), geregistreerd op 16 december 2014. Verzoeker betwist niet dat de wettelijke samenwoning d.d. 19 februari 2016 eenzijdig werd stopgezet en dat hij slechts van 02/12/2014 tot 08/12/2015 op hetzelfde adres heeft gewoond als mevr. M. (...). Tenslotte betwist verzoeker niet dat er d.d. 4 juli 2016 een

verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging werd opgesteld, waaruit blijkt dat enkel verzoeker werd aangetroffen, die verklaarde dat zijn relatie verbroken werd.

Verzoeker betwist derhalve niet dat de verwerende partij in casu toepassing kon maken van artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:
“(…)”

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 10 juni 2016 een schrijven gericht aan verzoeker in het kader van een socio- economisch onderzoek conform artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Hij werd verzocht om alle bewijzen voor te leggen die hij nuttig acht voor zijn dossier. Vervolgens blijkt dat verzoeker verschillende documenten heeft overgemaakt, zijnde attesten van inburgering, deelcertificaten Nederlands, loonbrieven, arbeidsovereenkomst, 6 attesten van werkloosheidsinkomen, document ‘bereken je opzegperiode’ en een getuigschrift van de socialistische mutualiteit.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou het hoorrecht zijn geschonden nu wel degelijk blijkt dat hij, voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, in de mogelijkheid werd gesteld om documenten naar voren te brengen om zijn standpunt uiteen te zetten. Het recht te worden gehoord, dat is verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, betekent niet dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt terzake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87) (eigen vet)

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker beperkt zich tot het oproepen van een schending van het hoorrecht, zonder aan te tonen welk element hij dan nog had kunnen aanbrengen dat een ander licht had kunnen werpen op de inhoud van de beslissing. Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat alle documenten die verzoeker heeft overgemaakt werden opgesomd in de bestreden beslissing en dat op zorgvuldige wijze werd gemotiveerd waarom verzoeker niet valt onder de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de in voormeld artikel vermelde uitzonderingsgronden en levert geen kritiek op de motivering die blijkt uit de beslissing, waardoor de verwerende partij hier evenmin verder op in dient te gaan.

Waar hij stelt op algemene wijze dat er rekening gehouden diende te worden met zijn persoonlijke situatie, laat hij na aan te tonen welke elementen er dan wel zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij bij het opstellen van de bestreden beslissing. Met zijn uiterst vage betoog en kritiek, toont hij niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een foutieve voorstelling van de feiten.

Met zijn algemene betoog, maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de artikelen 8 en 13 EVRM, van artikel 14§1 van het BUDO verdrag, van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van het beginsel ‘audi et alteram partem’, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van

het beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

2.3.1.2. Er wordt tevens niet ingezien – en de verzoeker zet ook niet *in concreto* uiteen – hoe artikel 14 van het BuPo-verdrag, dat betrekking heeft op rechtbanken en rechterlijke instanties, geschonden kan worden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die een administratieve overheid is.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Te dezen voert de verzoeker aan dat het bestuur hem mondeling had moeten horen. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vereist evenwel niet dat een verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord. Het volstaat dat hij, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten (*cf.* RvS 17 februari 2011, nr. 211.309). *In casu* heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 10 juni 2016 aan de burgemeester van Geetbets gevraagd om een schrijven waarin de verzoeker wordt uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats en een schrijven waarin de verzoeker wordt gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42*quater*, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier, te betekenen. De verzoeker nam hiervan kennis op 21 juni 2016. De verzoeker had bijgevolg wel degelijk de kans om zijn standpunt naar voren te brengen en met stukken te staven, wat hij overigens ook heeft gedaan. Een bijkomend gehoor van de verzoeker drong zich in deze omstandigheden dan ook niet op (*cf.* HvJ 11 december 2014 zaak C-249/13, § 69 en RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog omtrent de hoorplicht, terwijl hij nergens aangeeft welke informatie hij (nog) aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoeker een schending aan van het beginsel "*audi et alteram partem*" of van "*het principe van recht op verdediging, tegensprekelijkheid of wapengelijkheid*".

2.3.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wordt er vooreerst op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker sinds 8 december 2015 niet meer samenwoont met zijn partner, dat het koppel uit elkaar is en dat op 19 februari 2016 ook de wettelijke samenwoning eenzijdig werd beëindigd. De verzoeker laat bovendien na in zijn verzoekschrift te duiden of hij in België nog een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voor wat betreft zijn privéleven kan worden aanvaard dat de bestreden beslissing in toepassing van artikel 42*quater*, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een balans maakt en dat de verzoeker geen enkel concreet elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de overwegingen hieromtrent in de bestreden beslissing gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van

artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN